

מסורת הש"ס

[illegible]

גליון הש"ס

ג' פה לבוד את ביתו
עין מהרש"א ספ"ג ד"כ
בחדשים ולדות: שם אלא
בני אלא אבר דבר אלא
שבע. עין מהרש"א דפ"ד
דברכות כח"א: שם בני בתי
בישראל. עין ימות דף
33 ע"ג

הגהות הב"ח

[illegible]

תום' ישנים

אבל חת התשתלה לחם יספק
הם חיון שלא תוכל הדם כלל
אם יצטרפו על אחרים אלה
נראה יותר וקודם (6) (דמטה)
דכעין שימרו שיהיה חיון
לעין (7) דלא יוכל שער
התשתלה נופו שלא נעשה
נמחו וזה היה חיון של כל
אבל חסום הכשר הדם לא
ואחר כדי ר' יצחק חיון
שע חתן וקום להיות של עד
שע חתן וקום של הכיר שזה
הטעם נתי יעש חסום הכשר
הדם כשכיר שער התשתלה
אלא הכיר למעט של חיון (8)

לֹכֵךְ מִתְחַמֵּחַ: עַיִן אֶפְּלוֹ כְּכַבֵּשׂ. עַיִן
לֹא יִעֲבֹר וְאִפְּסִי בִשְׂבָבָה וּבְעוֹמָמָה וּלְקַמֵּץ
וּבְעוֹמָמָה שִׁיךְ בְּשִׁילוּחֹו דְּלֹאֲטֶרְךָ לְרִבּוּי:
שֶׁכֶּתִּי שֶׁ שְׁהוֹרֵךְ לְהִיבִיר אֵת מִשׁוֹם תַּחֲמוּמִי
דִּרְגָנָּה עֲבָלָמָה יִיבִירָה שִׁיבִירָה עֵלֶיךָ
לְאַחֵר מִתָּן תּוֹרָה: כִּמְאֵן. אִיִּלְטֶרְךָ
לְרִבּוּי לֹא כִּרְבִי נִתָּן דְּלֹאֲמֵר מִי נוֹשָׁא
אֵת עֲמֻמָּה הוּא וְאֵת כִּי כִּי אֵלֶּה מִשׁוֹם
שְׂבוֹת וּפְגוּמָתָה בְּתַכְסֵּת שְׂבָתֵיךָ ^{מ.ד.}
חוֹלָה שְׁאִנִּי. דִּהֲשַׁתָּ לֹא נוֹשָׁא אֵת
עֲמֻמָּה וְהַנוֹשָׂא מַחֲלֵל שְׂבָת: וְאֵם
אוֹתֵרֶם. מְדִלְטִיטֵרָא לְמַתְנִי עַיִן
אֶפְּלוֹ שֶׁכֶּתִּי אִיכָל לְמַתְנֵי דְּלִין
אִיבִיר ^(א) הוֹאֵלָה יוֹם הַכְּפֻרִים אֵת
יוֹם הַכְּפֻרִים שְׂבָתָה הוֹאֵלָה לְמֵה
לִי קִרָּה לְהִיבִיר מִשְׁאֵל שְׂבָתָה הִרִי
כִּשְׁחַל כְּחוֹל נִמִּי שְׂבָתָה דְּמִי וְקֹאֲמֵר
רַחֲמָנָא לְמַתְנֵי עִירּוֹב כִּדִּי נִכְבָּשָׁה אֵלֶּה
דְּחַטָּה בְּהָא שְׂבָתָה לֹא תִקְוִי נִשְׁמָה אֵלֶּה
עִירּוּבִי חֲזָרוֹת אֵלֶּה בְּשִׁבְלִי אִיבִיר
הוֹאֵלָה שְׁגִירָה ^(ב) מִרְשׁוֹת לְרִשׁוֹת
גִּירָה מִשׁוֹם הוֹאֵלָה מִרְשׁוֹת הִיחֵד
לְרִיבִי: לְמַאי בִּלְפָנֶיךָ. לֹא אִיבִירָה
טוֹמָאֵת מִקְדָּשׁ אִלּוּ קִדְשִׁי יֵשׁ בְּשִׁילוּחֹו
שְׁהוֹרֵךְ לִזְמַר שִׂדְחָה אֵת הַטוֹמָאֵת:
נִיכְסִי טַמֵּא לְעוֹרֶה. שֶׁכֶּהֱנָן ^(ג)
מִסְרֵנוּ לִי עַס: יְכוֹל לְהִרְכִּיב ^(ד)
וְאִם. בִּרְיָא וְזֻקֵן הִיא הַשְּׁעִיר
לְהִרְכִּיב אֹתִי וְאִתְכֶּם עֲלֵיו לְקַמֵּץ
אֲמִירָנָּה שְׁלֵה הִיא חֲסֵן הַשְּׁעִיר עַל
שְׁלֹחֶתָה מִי שְׁלֵה חֲסֵן מִפִּי רִבּוּ:
אֵלֶּה בְּשִׁלּוֹם אִנִּי וְאִם. כְּלוֹמֵר אֵת
לִכֵּס לְשִׁאֲלוֹ עַל זֹאת לֹא אִנִּי וְלֹא אִתִּי

מקץ לשלומו: **דסו**. לזק ולא מת
מבו שיהא נרץ לירד אחרי וינימנו:
פלוני מה **עלוש** הכא. על דאס
אמר שאלוהא מה מעשיו בעיניו קר
פותרים על שלמה בן דוד שאלוה:
אלא על **פלוני**. שמה על אבכולס
שאלמוני: **אלא** על הרעסע. אס מותר
להללו מפר הארי: **ממור** מה **לירס**.
אח **אביו**: **אמר** להס **מה** **לירס**.
אסת אחי **שאלס** אחי: **מבו** **לסוד**
אס **כיסו**. בוכן הוה מי אסור מפני
צער חורבן הכית: **אמר** להס **אס**
שאלמוני **אלא** **מבו** **לסוד** **אס** **קצרו**:
לא **ספסלינו**. והפרישין לנדרים אחרים
כאס המתכוין לנחות שבאיני יודע
להשיב **אלא** יודע היה **אבל** לא **אמר**
דבר **אלא** שעת **מכסו**: **ספסלס**
סעגל **שוין**. עבודותיו שוות לאסור
מפני מה אין מתקן שיה שייב צו
שגס מיתוס מיתוס סיף שימו אס צו
חריב מיתוס מגפסו יגורק ה' אס העס
(סמות) **לא** מיתוס **לדכחי** ויור
על פני המיס ואמרין במסכת
ע"ז (דף מד.) **לא** נתפרין משה
אלא בנדוקן כסוותס בללזות
בטו: **ויבס** **ויסער**. הן עבודות

שעדיין לא נתפרשו לכן ארבע מיתות
אין בהן מיתת בית דין דהתנן בארבע
לאכילי ולאמור. במעשה העגל לא רחמי
ע"ז: ומסור שגוראן. בני ארץ ישראל
פחתו היתה מנבל והיה קשה לו הדבר:
ועין וכן עולו: **מתני'** מיאירי ירושלים
עין מהבית שחלוני אלוט מוכה לבית:

[illegible]

ישראל. אחיו מאמו בן ישראל, בניו בני בתו מישראל, ובבני
שון וחסאואת הדוד מרובין.

גמ' טיהא מזומן. מר
זעמו וזמועדו ישחלה
מפרש מאי איסור שז
למאי הלכא. מה חילו

פילו בשבת עתי ואמר
את הוור פשיטא מ
ביה קמ"ל עתי ואפ
אמר רב ששה "לור
יכיבו על כתפו כמ
נתי נתן "האמר חי נתי
רב נתי חלה ששה
אומרת עירוב והוצא
ההוצאה ליום הכפור
למאי הלכתא אמר
נטמא משלחו נכ
שאלו את רבי אלי
ל כתפו אמר להם י
תם חלה משלחו מ
אמר להם אהא בשל
מת מהו שירר אח
ן יאבדו כל איכר
מרכיבו על ר
ביד אחר ידחפו ו
שאלו את ר' אלי
הבא א"ל לא שאלה
הו להציל רועה כבי
שאלתיו אלא
הרעקה מן הארי
א"ל הריני מור

אמר לומר את
לא מפני שהפס
שלא אמר דבר ש
שאלה אשה חכ
שמעשה העגול ש
שוה אמר לה
בפני וכן הוא א
בדיה מו איתמר
קמרי בסיוף גפ
ו בהרוקן וחד א
עדים בלא התר
התראה בהרוקן א
מר ויעמוד משה בש
יה בני ר' פפא כ
ו מישאלא אחיו א
כו: "אמר רבה בר
ונאים את הבבלים
היו אלא אלכסנדר
דעתו: מול וצא: ח
מיקרי ירושלים
מירושלים ועד
תשעים

שהן במקילה וכאן במי
הדרין (דף טו.) גיפף וני
שבוין בכלל זה: האומר
אמנו אחיו ובניו עבדו
ל שמש: פנוה דעסך. ה
ה כאן ועונות הדור מה
אדם הולמו לגורם שם לחי

נשבעין לגבירן. פירש רש"י ונתן
ועל הגביר ועל הסמך לגביות
קודם שנתרמה הסתומה מדקתה
החיובי על הכפלים ה' לעולם
ואין נראה לי דאם כן היה לי
שמים ועוד קשה לרבי על פסוק
דרשאו ו' צרן למר ו' על פסוק
אין אחריות על הכפלים ועל
ועל הסמך לגביות שלא נגבה
רעומת שנאמר שיטתא שהגיע

אביו, אבי אמו ישראל, וכן אמו (סגניאיו, כלומר, מהר וצא שעיר זה

והוצאה כו'. אמרין בפרק
פרס בדומא היא דפרין עליה
ירו ציוס הכפורים בכך אלא
ש"ס הבא. פר"ם אבשלום

שיהא מזומן עתי וְאֵשׁ
בְּמוֹמָה אִישׁ הִלְכְּשׁוּ
דְּתִימָא כִּפְרָה כְּתִיבָא
בְּשֶׁבֶת לְמֹאֵי הִלְכְּתָא
שָׁאם הִיָּה חוּלָה מִרְ
דְּלֵא כְּרִבִּי נָתַן דְּאִי רִבִּי
אֵת עֲצוּמָא אִפְּלוּ תִימָ
אִמְר רַפְרִם (א) וְזֹאת א
לִשְׁבֶּת וְאִין עֵינִיב וְ
עֵתִי וְאִפִּי בְּמוֹמָה (ב)
שֶׁשֶׁת לֹאמֵר שָׁאם
מִמָּא לַעֲזֹרָה וּמִשְׁלַחוּ
חֵלָה מִהוּ שִׁירִכִּיבֵינוּ
הוּא לְהִרְכִּיב אִנִּי וְאִין
שִׁישְׁלַחְנוּ בִיד אַחֵר א
אִנִּי וְאַתָּם דִּחְפּוּ וְלֹא
וִימִיתֵנוּ אִמְר לָהֶם (ג)
וְחִכְמִיבֵינוּ אִמְרֵינוּ חֵלָ
חֵלָה מִשְׁלַחוּ יִשְׁלַחְנוּ
מִת יֵרֵד אַחֲרֵינוּ וִימִיתֵנוּ
פְּלוּנִי (ד) מִהוּ לַעֲזֹלֵם
אִלֵּא עַל פְּלוּנִי (ה) מִהוּ
מִן הָאִירִי אִמְר לָהֶם
הִכְבֵּשׁוּ מִהוּ לְהַצִּיל
לָהֶם אֵל וְיִשְׁלַחְנוּ עַל

הוא לרש מהו ליבם
מהו לסוד את קברו
בדברים *אלא מפני
שמע מפני רבו מעול
את ר' אליעזר מאח
מפני מה אין מיתת
חכמה לאשה אלא
וְכַל אִשָּׁה חֲכָמָה לִבָּהּ
וְלִוּי הָרָא אִמְרָה וְיָבֵם
"בְּמִיתָהּ שָׂמָה בְּכֹרֶיהָ
עֲדוּם וְהִתְרַאָּה בְּלִבָּהּ

במיתה לא עדים ולא
עקב עבודת כוכבים שנאמ
אמר להא שמעתא איתיבי
לא ראתיו אביו אבי אמ
מישראל: וכבש עשר לו
בסנגרדיו היו ומתוך שש
ני יהודה אומר לא בבליי
ה דעתך שהנחת את
דרא סניאן: מתני'
וראשונה עשר סוכות

בארבע מיתות (פסהדרין ס):
ל מיתתן בסיף כדאמרין כסני
גידונו במגפה: כל בני לוי.
חו של מקום אלמא אביו
אש ועושי דבר שלא כהוגן ע
סגיאין. מה מתעבך שעיר ז
ב. סוכות עשו לו בדרד ויני

הם מורים שמעריך לגרול ביום הכפרים,
לשואל בתורה. הדין דביל עמא
והוה שותא להדברים ביה. שאלו את
לילת שמלחו ביה אהר. וחפוי לא ויד
מסריל לא דאמר כה נשים קדיש
ינתן דאמר לה ואומר שלמה חטא אי
דאבי לא היה מיחטא סוף לא חטא כו'
כלומר מה שבב יד דוד. מי מסירה
היה נתן נטק שבח. ומה להגלי הוזה
ביד קדש הרב. ומפני שאמר אדוני יואב
הוא ומסקנה ביה בתי. שאלתה. לא מפני
בלי. דאמר ביה ויטרי כפוי. שאלו

סייף, עדים בלא התראה במיתה, לא עדים
האי דמתיב ולאביו ולאמו לא ראיתיו וגו',
ו'. תנא משום צמידה זו ועיר. וחובי דדורא

אמר רפרם ואת אומרת עירו
אמרו לו (כריתות דף ע"ז.)
שאי שער המשתלח דה
בדומא היא: **פלוגי** חב

הבא מי סבירא לן הא דלמא
נשים במונה וקדושין פילגשם
במונה ובלא קדושין הכי אמרי
בסנהדרין פרק כ"ג (דף כה.)
ו"ר שאלוהו עת שלמה
סבירא לן כדנן ויגל
האומר שלמה חטא אינו אלף טוע
שנאמר ולא היה לבדו שלם
לעבד דוד אלא הוא ללא היה מיטע
ממי לא היה חטא הכי אמר בפר
במה פילגשם (שם דף ט
ובתוספתא פ"א דיבמות:

(מ) **מִתָּהוּ** אֲחֵרֵי הַכִּבְשָׁה מִן הָאֵלֶּה לְמִוֶּרֶת בָּהֶם עַד מִדֵּי הַיָּמִים שֶׁכִּינִי לְדַלֵּם רָחֵם יוֹנָתָן בְּמִסְכָּרָם מִכְבוֹדָם (דף ט: ב) הֵיאָה לְמַלְתָּם לְאֵשׁ בֵּית דִּין גַּם כְּרִחוֹת כּוֹסֵי לְאֵשׁ וְאִוִּירֵיהֶם כִּבֵּשׁ גַּם לֵבָב מִמֶּנּוּ הַבְּלִי הָרֹעִה מִדֵּי הָאֵרֶץ כְּלֹמֶם מִן מִסְכָּרָה מְחַלְקִין כְּבוֹד לְתַלְמִיד בְּמִקְוֶה אֵלֶּה הֵיאָה מוֹרֵד בְּמַלְכוּת אוֹ דִּילֵת עַבְדֵּי הַמֶּלֶךְ וְמוֹרֵד בְּמַלְכוּת אוֹ עַבְדֵּי הַמֶּלֶךְ מִשּׁוּם קִדְּמָה אֲדוֹנֵי וְשִׁירֵיהֶם לֵיהֶם לְיוֹאֵל אֲדוֹנֵי צָפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְשִׁירֵיהֶם הֵיאָה בְּפֶרֶק י' וְנִחְלִין (ב) דף קט: אֵם מְחַלְקִין כְּבוֹד לְתַלְמִיד בְּמִקְוֶה כֵּן אוֹ לֵא:

אמר י"ה ר' יוסי תנוה דרע
 ר' וואס נב"ס שמי הלל
 (ב.ר.)
 (מנחות דף קב.)
 גבי תנא ליתוס
 הכפורים ערב שמי הלל
 של יום הכפורים אולכין אותו כשהוא
 ימי מנוח בנמנא איפסא רבי יוסי
 אומר לא בבלים היו ר' עד אומר
 ייחודה תנוה דמקא שנהגה
 דשמי ויש לומר מר ר' דשמי ליה
 קאמר ומר מאי דשמי ליה קאמר
 ייחודה קיבל דההיא דהכא לא בבלים
 הן ור' יוסי קיבל כההוא דההכא
 רבי

רַב יְהוּדָה^א שִׁבְטוֹ שֶׁל לֹוֹ לֹא
הִמְחִינָה^ב וְגו' יְתִיב רַבִּינָא וְ
לְרַבִּינָא יְהוֹמֵר לֹאבִיּוֹ וְלֹא
מֵאֲמֹ מִיִּשְׂרָאֵל בְּנֵי^ג בְּנֵי
חֲנָה לֹא בְּבָלִיִּים הִיוּ אֲלֵא
קוֹרִין אוֹתָן עַל שֵׁם^ד תְּנִינָא
הִיוּ אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי^ה
מֵה שֶׁהִי צְפִירָא דִּין וְחוֹ
מְלִין אוֹתוֹ עַד סוֹכָה

שחייבין עליהן לע"ו מיתה כדת
בית דין ויגדונו במיתה בני נח ש
מיתות (שם ט:) אלא בידי שמים
ונעשו אחרים עליהם לנקום נק
את הבגלים היו קורין כל קלי
מה שהי' לעירא דין וחובי דרא
מחשבוני ירושלים: עד סוכה בראש

[illegible]

יובן. וחד אמר מי שהעמידו עליו עדים והתראה
ח בני מעיים עד שימות, שבט לוי לא עבד עיר
מתלשין בשעת

ל א מ"י פ"ה מהלכות עבודת
יוה"כ הל' יט:
לא ב מ"י שם הלכה כא:
לב ג מ"י שם הלכה כז:
לג ד מ"י שם הלכה כט:

ה אור השלם

1. כן יאבדו כל אוֹיְבֵיךָ
וְאֶבְיָרְךָ כִּכְזֹאת הַשֶּׁמֶשׁ
וְהַיָּרֵחַ וְהַשָּׁמַיִם
וְהָאֲרָצִים שָׂנֶה.
שְׂמוּעָה ה' לֹא
2. וְכָל אִשָּׁה בְּחִמָּה לֹא
בִּידֶיהָ חֹן וְיִכְאוּ מְטוֹהֶת אֶת
וְהַכֹּלֶלֶת וְאֶת אֲרָגְנָהּ וְאֶת
תַּלְתּוּלֶת הַשָּׁנָיִם וְאֶת הַשֶּׁמֶשׁ.
שְׂמוֹהֶל לֹא כֹה
3. וְיִצְמַד מִשֶּׁשׁ כְּשֶׁר
הַתְּקֵדָה יִאֲמַר מִי לִי אֵלִי
וְאֶסְפֹּר אֵלָיו כֹּךְ בְּנִי יְהוֹיָכִן.
שְׂמוֹהֶל לֹא כֹה
4. הָאֲמֹר לֹאֲבִי וְלֹאֲמֹר לֹא
רִאשִׁיתִי לֹאֲבִי לֹאֲבִי לֹאֲבִי לֹאֲבִי
וְאֶת בְּנִי לֹא יִדַּע כִּי שְׂמוֹר
אֲמֹרְתָּ וּבִרְיֹתָ יִצְחָק.
דְּרוֹם לֹא כֹה

מוסף רש"י

זאת אומרת. מדקתני אליו
שכנע, עירוב והוצאה
לשבת ואין עירוב
והוצאה ליום הכספורים.
לפי ש'אין עירוב' הוצאה ליום
אמאי' איננו נדרש ליום שבת,
אם דמי' י"ב' והוא הדין
לשבת (ברכות ד.ד.) עדים
והוצאה בכ"ף. משמע
אנשי עיר הנהגה שכן מרובין
(שמות כב ג.) תגזר דעתך.
משמע ר' יהודה מכלל
היתר, איננו נדרש ר'
יוסי' (מנחות ט.)

דְּבִירוֹ חֲנָאֵל

[illegible]

עירוב, כדגרוסין בעירובין פאר
אמרו להם [אבל אמרו] כשם
מדריש ומילחא פשוטה היא ש
אלעזר חלה מה שיריכבוהו
ומסמית, שאלו את ר' אלעזר,
וכתובה, מילגשים בלא כתובה,
אלא טועה, שנאמר ולא היה
[כדגרוסין בפ' במה] בהמה
דרי' ונתן כספו כתובה כל ה
מיד הארי, כלומר מהו להציל
אינו מורד במלכות ויתן לה
התפילה בדרכים אלא שלא

ולא התראה בהדרוקן, חולי נ

